

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐπροχώρησεν ἐπὶ τοῦ προχώματος καὶ σταθεῖσα πλησίον τοῦ καταρράκτου, εἰς ὃ μέρος ἡ λίμνη εἶναι βαθυτέρα, τεταραγμένη καὶ φρικτωδῶς ἔκυψεν ἄνωθεν τοῦ ὕδατος.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ, τῆς ἀγούσης ἀπὸ τοῦ Σεβάν εἰς Ἐλλάφων-Πέραμα καὶ ἀποληγοῦσης εἰς τὴν λίμνην, ἀπέναντι τῆς οἰκίας τοῦ φύλακος, φωνὴ βραγχώδης καὶ ἐρῶν ἠκούσθη.

Ἡ Σολάνζη ἠνορθώθη.

— Νά, ἔλεγεν ἡ φωνή, μία ἀνοησία τῆς νεότητος.

Ἦτο ἡ Ἀμώνη, κρατοῦσα βακτηρίαν καὶ περιφερομένη, ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν τοῦ νὰ συλλέξῃ ξηρὰ ξύλα, πράγματι δὲ ἵνα ἐπιθεωρήσῃ τὰς στραγγάλας τῆς.

— Ἦσο ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἡ Σολάνζη τρέμουσα.

— Διὰ καλὴν τύχην! Τὸ κακὸ ἔρχεται γρήγορα, ὅταν ἔχη κανεὶς τρελλὰ κεφάλι. Ἐγὼ ἓνα κακὸ εἰξεύρω 'ποῦ δὲν διορθό- νεται.

— Τί ἐνόμισες λοιπόν, κυρὰ Σιμώνη;

— Τί ἐνόμισα; 'πὼς εἶναι σκληρὸ ν' ἀκούῃ κανεὶς ἐπιπλήξεις, χωρὶς νὰ τὸ ἀ- ξίζῃ καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀνθρώπου 'ποῦ ἀ- γαπᾷ. Ὀμιλοῦσαν δυνατὰ πρὸ ὀλίγου εἰς Ἐλλάφων-Πέραμα, καὶ ἀπάντησα κάποιον πολὺ θυμωμένον καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Ἐτρεῖσα ἀμέσως, διότι δὲν εἶμαι ζηλιάρα, καθὼς οἱ ἐρωτευμένοι, καὶ ἀγαπῶ πολὺ τὴν Σολάνζη μου καὶ δὲν θέλω νὰ κάμῃ ἓνα λουτρὸ εἰς τὰ βαθεῖα νερὰ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ μείνῃ εἰς τὸν πάτο διὰ νὰ γλυ- τώσῃ ἀπὸ ταῖς πίκραις!

— Ἀλλὰ...

— Πᾶμε στὸ σπίτι σου. Εἶμαι βέ-βαιη πὼς καὶ θὰ εὕρῃ ἐκεῖ 'ποῦ θὰ μὲ κάμῃ νὰ τὰ μάθω ὅλα.

Καὶ ἔσυρε τὴν νεαρὰν κόρην, ἥς συνέ-θλιβε τὸν βραχιόνα διὰ τῶν ὀστεωδῶν αὐτῆς δακτύλων.

Τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης φύλλον χάρτου εἵλκυσε ἀμέσως τὸ βλέμμα τῆς.

— Ἄν ἤθελα θὰ τὸ διάβαζα αὐτὸ τὸ χαρτί· ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀδιάκριτη. Διάβασέ το μονάχη σου.

— Κυρὰ Σιμώνη!

— Διάβασε, τὸ θέλω.

Ἡ σύζυγος τοῦ λαθροθήρα ἐκράτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος τὴν ἐπιστο-λὴν ἐκείνην.

Ἡ Σολάνζη ὑπήκουσε καὶ ἀνέγνωσε.

• Πάτερ μου, μητὲρ μου,

• Δὲν θὰ μὲ ἴδῃτε πλέον. Εἶμαι πολὺ δυστυχῆς. Σὰς ἀγαπῶ. Συγχωρεσάτε με.

• Σολάνζη •.

— Ἦμουν βέβαιη, ἐπιθύρῃσεν ἡ Σιμώνη.

νη. Εἶσαι λοιπὸν τρελλή! Δὲν σκέπτεσαι τί κάμνεις!

— Μὰ τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω;

— Ὅ,τι θέλεις.

— Τί;

— Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος ἔκαμε τὴν ἀ- νοησία καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ τὴν διορ- θώσῃ.

— Καὶ τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐγώ;

— Ὅλα. Εἶσαι εὐμορφὴ 'σὰν τὸν ἥλιο, 'σὰν θεᾶ. Ξεύρω ἐγὼ ἀπ' αὐτά. Εἰς τὰ νειάτα μου ἐγνώρισα τὸν καλὸν κόσμον. Τότε τὸ Σεβάν ἦτον γεμάτο ἀπὸ ἀμάξια, κυρίας, ὑπηρέτας, ὅπως σήμερον διὰ τὸν γάμον τοῦ κόμητος. Οἱ δούλοι ἐδιη- γοῦντο τὰς ἱστορίας τῶν κυρίων. Μία εὐ- μορφὴ κόρη κάμνει τοὺς ἀνδρας ὅπως θέ-λει. Ἄν αὐτὸς ὁ Ὀλιβιέρος ἔκαμε ἐγ- κλημα διὰ νὰ σὲ ἀπολεύσῃ, τί δὲν θὰ κάμῃ διὰ νὰ σὲ κρατήσῃ;

— Ἀλλοίμονον! μόνον διὰ παιγνίδι μὲ μετεχειρίσθη. Τώρα νυμφεύεται. Οὕτε κἂν θὰ μὲ ἐνθυμῆται.

— Ἐλα δά! Εἰν' ἐδῶ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

— Τὸν εἶδες;

— Ὅλα τὰ βλέπω. Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ἀπ' ἐδῶ. Παραξενεύομαι μάλιστα πὼς δὲν ἦλθε ἀκόμη. Ἐχω καλὸ μνημο- νικό. Πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃς νὰ κρατήσῃ τὰς ὑποσχέσεις 'ποῦ σοῦ ἔδινε, ὅταν σ' ἐπήγαγε περίπατο τὴν ἀνοιξί εἰς τὸ δά- σος.

— Ὅθὰ μὲ καταφρονήσουν ὅλοι!

— Ποῖος; Ὅθὰ σὲ λησμονήσουν, ὅταν δὲν σὲ βλέπουν πλέον ἐδῶ. Εἰς τὸ Παρίσι κανεὶς δὲν σὲ γνωρίζει. Ἐπειτα εἰμπορεῖς νὰ ἐκλέξῃς, κόρη μου. Νὰ ἀποθάνῃς εἰς μίαν τρύπα, εἰς τὸν πάτο τοῦ νεροῦ! σκέ- ψου το!

— Ἀλλὰ τὸν μισῶ! Ναί, τὸν μισῶ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὅποῖον μοῦ ἐπροξένησε, διὰ τὴν λύπην, 'ποῦ ὑποφέρει ὁ Ρωμαῖος, διὰ τὴν ἐντροπὴν τοῦ πατρός μου καὶ τῆς μη- τρός μου. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω.

— Ἄν τὸν μισῇς, ὅπως λέγεις, Σο- λάνζη, εἶπεν ἡ γραῖα πλησιάζουσα, δὲν θὰ ἔχῃς τὸ κουράγιον νὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ ν' ἀποθάνῃς 'σὰν ἀνόητη. Ὅταν μισεῖ κανεὶς, ἐκδικεῖται. Καὶ ἐγὼ θὰ ἐκδικηθῶ κάποιον. Ὅθὰ τὸν παραμονεύσω ὅσον και- ρὸ χρειάζεται εἰς τοὺς δρόμους ἡμέρα καὶ νύκτα. Ὅθὰ μοῦ πέσῃ 'στὸ δόκανο ἐπὶ τέλους. Ἐκλείσει τὸν ἄνδρα μου 'στὴ φυ- λακή, καὶ τὸν κατάντησε πετσί καὶ κόκ- κλο· θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Ὑπο- μονή, Θεέ μου! Ὅθὰ τοῦ στρίψω ὅμως τὸ λαρύγγι 'σὰν τοῦ λαγοῦ ἕως νὰ ξεψυχήσῃ εἰς τὰ χέρια μου. Τέτοια πρέπει νὰ ἦσαι.

Ταῦτα λέγουσα ἡ Σιμώνη καθίστατο φοβερά. Τὸ κατεσκληνὸς σῶμά της περι- βεβλημένον τὰ ράκη τῆς διατρήτου καὶ ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τῆς δρόσου ἐπιχρωμα- τισθείσης ἐσθῆτός της, ὡμοιάζε πρὸς ἀ- γαλμα τῆς ἐνδείας καὶ τῆς πείνης. Ἐξέ-τεινε τὰς κατίσχονους χεῖράς της πρὸς βορρᾶν.

Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατῴκει ὁ Λα- βράνς, ὁ ἄσπονδος αὐτῆς ἐχθρός.

— Ἀθλίε, ἐβρυχήθη, ἀπὸ τὰ χέρια μου θ' ἀποθάνῃς!

Ἡ Σολάνζη ἐθεώρει αὐτὴν συγκεκινη- μένη ἐν τῇ ἐκδηλώσει τοῦ μίσους ἐκείνου, ὅπερ ἐξερρήγνυτο, οἶονεὶ χαράσσον αὐτῇ τὴν ὁδόν, ἣν ἔμελλε νὰ βαδίσῃ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη θό- ρυβος εἰς τὴν θύραν.

— Μὴ λέγῃς τίποτε εἰς τὴν μητέρα σου! εἶπεν αὕτη ζωηρῶς κρύπτουσα εἰς τὸ θυλάκιόν της τὸν χάρτην, ἐφ' οὗ ἡ Σολάνζη εἶχε γράψῃ τὴν πρὸς τοὺς γο- νεῖς της ἐπιστολήν.

Ἡ κυρία Φαρζεὰς εἰσῆλθεν.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου, κυρὰ Σιμώνη; εἶπεν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐφέλλιεν ἡ γραῖα. Ἦμουν πολὺ κουρασμένη καὶ ἦλθα νὰ ζητήσω ἓνα ποτῆρι νερό.

— Καλὰ ἔκαμες. Εἶμαι εὐχαριστη- μένη μάλιστα ποῦ σὲ ἀπάντησα.

— Διὰ τί;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ χωριό. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ σπίτι σου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σιμώνης ἀπήστραψαν.

— Ὅθὰ συνέβη κἀνένα δυστύχημα! ἀνέ- κραξεν.

— Ἠσύχασε.

— Ἐπαθε τίποτε ὁ Σίμων;

— Ναί.

— Μήπως ἀπέθανε;

— Ὅχι, μόνον ἀρρωστος εἶναι. Τώρα τὸν πηγαίνουν 'στὸ σπίτι.

— Δὲν μὲ γελᾷς;

— Ὅχι, κυρὰ Σιμώνη. Τὸ εἰξεύρεις πὼς δὲν λέγω ψεύματα.

— Διὰ νὰ τὸν βγάνουν ἀπὸ τὴν φυ- λακή, θὰ ἦναι χαμένος. Ἄ! ἂν ἀποθάνῃ, δυστυχία εἰς ἐκείνους 'ποῦ τὸν 'σκότω- σαν. Σίμων νυκτοδότη, Σίμων πανοῦργε, καθὼς σ' ἔλεγον, ἐκεῖνοι 'ποῦ σοῦ ἔκαμαν τὸ κακὸ δὲν θὰ γλυτώσουν. Ἄν ἤθε- λαν νὰ ζήσουν ἡσυχοὶ ἔπρεπε νὰ σκοτώ- σουν καὶ 'μένα. Πήγαίνε, Σίμων, ἦσουν καλὸς εἰς τὸν κόσμον, κἀνεὸς δὲν ἤθελες τὸ κακόν. Ἐγὼ θὰ γείνω κακοῦργα, θὰ φαρμακίσω, θὰ σκοτώσω, θὰ βάλω φω- τιὰ, ἂν ἡ χρεια τὸ καλέσῃ. Ἄς μοῦ κό- ψουν τὸ κεφάλι, ἂν θέλουν ὕστερα. Τί τὴν θέλω τὴν ζωή, ἀφοῦ τίποτε δὲν θὰ μοῦ μείνῃ καὶ δὲν θὰ σὲ βλέπω!

Ἦτο φρικτὴς ἐν τῇ ἐξάψει τῆς.

— Ἐχεις ἄδικον, κυρὰ Σιμώνη, εἶπεν ἡ Κορσικανή. Τὸ κακόν δὲν εἶναι ὅσον λέγεις μεγάλο καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ γείνῃ.

Ἡ Ἀμώνη παρετήρησε περὶ ἐκυτὴν μετὰ δυσπιστίας.

— Χάνω τὸ μυαλό μου, ὑπέλαβεν. Ἀπὸ τὸν καιρὸ 'ποῦ εἶμαι μονάχη ὁ νοῦς μου εἶναι ζαλισμένος. Μὴ δώσῃς προσοχὴ εἰς τὰ λόγια μου, κυρὰ Φαρζεὰς. Ἐχει ὁ κόσμος κακοὺς ἀνθρώπους, μὰ ἔχει καὶ καλοὺς· αὐτὸ ἔλεγα εἰς τὴν Σολάνζη. Ἡ συμφορὰ μὲ ἐπαρξάλλισε. Φεύγω, σὰς χαιρετῶ.

Καὶ ἐξῆλθε κύπτουσα ταπεινῶς.

— Δυστυχημένη γυναῖκα, εἶπεν ἡ Κα- ταλίνα.

Ἐλαβεν ἕκ τινος συρταρίου ἐν τάλληρον.

— Νά, εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα της, δόσε της αὐτὸ τὸ τάλληρο. Θὰ ἔχῃ ἀνάγκη, καὶ μὴ λέγῃς τίποτε εἰς τὸν πατέρα σου.

Ἡ Σολάνζη ἔσπευσε πρὸς τὴν Σιμώνην, ἣτις ἔφευγε δρομικὰ καὶ τῇ ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ τὸ νόμισμα.

— Λάβε το, εἶπεν. Δὲν εἴμεθα πλούσιοι, ἀλλὰ πρέπει νὰ βοηθούμεθα μετὰ ξύμας. Ἡ μητέρα μου μὲ ἔστειλε.

Ἡ Ἀμώνη ἔρριπεν εἰς τὸ θυλάκιόν της τὸ νόμισμα.

— Τὸ παίρνω, εἶπε, διότι μοῦ τὸ δίδεις σύ, Σολάνζη. Διὰ τὴν καλὴ σου καρδίαν ἀκούσε μία συμβουλή.

— Λέγε.

— Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ εἶναι περήφανος καὶ θὰ κρατήσῃ τὸν λόγο του, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον. Ὁ κόμης σὲ ἐγέλασε. Κάμε ὅταν καὶ ἐμέ. Νὰ ὑποκριθῇς καὶ νὰ κάμῃς κακὸ εἰς ἐκείνους ποῦ σὲ κατὰστρεψαν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε· μὰ θὰ ἰδῇς τί θὰ κάμω μὲ τὴν ἐπιμονήν. Σὺ ἔχεις μέσα ποῦ δὲν ἔχω ἐγώ. Ἄν ὁ κόμης δὲν ἔλθῃ νὰ σ' εὕρῃ, πῆγαινε σὺ μὲ θάρρος νὰ τὸν εὕρῃς. Αὐτὸς ὅμως χωρὶς ἄλλο θὰ ἔλθῃ, εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ λησμονήσῃ. Στὸ καλὸ, Σολάνζη μου, θὰ ἔξαναῖδωθούμε.

Ἐθῆκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της.

II'

Ὅτε ἡ Σολάνζη ἀφίκετο εἰς τὴν καλύβην βραδέως, σταματῶσα εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης ἔνθα πρὸ μικροῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταποντισθῇ, ἡ μήτηρ της τὴν ἀνέμενε.

Ἦδη αἱ συμβουλαὶ τῆς Σιμώνης ἐβλάστανον ἐν τῇ νῷ αὐτῆς.

Ἡ ἀνθρώπινος φύσις εἶναι ἀνίσχυρος καὶ δειλή. Ὅσῳ δυστυχὴς καὶ ἂν ᾖ καὶ τις, ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν.

Ἡ Σολάνζη ἠθέλησε ν' ἀποθάνῃ.

Δὲν ἦτο προσποίησης, οὐδὲ κωμωδία, ὅπως ἐξαπατήσῃ ἠθελεν ἀληθῶς ν' ἀποθάνῃ, μὴ εὐρίσκουσα ἄλλην διέξοδον ἀπὸ τοῦ ὄνειδους, ἀπὸ τῆς φθορᾶς καὶ ἀδυσωπότητος ὀργῆς τοῦ πατρὸς της, ἀπὸ τῶν ἐπιπλήξεων τῆς μητρὸς της, ἣν ἠγάπα τρυφερῶς, ἀλλ' ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔτρεμε νὰ ταπεινωθῇ, νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ νὰ προβῇ εἰς ἐξομολόγησιν ἀπεχθῆ δι' αὐτήν.

Ἦδη ἐγνώριζε μέσον σωτηρίας, τὴν φυγὴν.

Θ' ἀπέφευγεν οὕτω τὰς ἐπιπλήξεις, τὴν ταπεινώσιν καὶ τίς οἶδεν; ἴσως ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου θὰ ἐπλούτει, θὰ ἐξεδικεῖτο, θὰ ἀπελάμβανε τῆς πολυτελείας ἐκείνης, ἣν διέβλεπεν ὡς ἐν κατόπτρῳ.

Μήπως ὁ κόμης, ἵνα ἐξαπατήσῃ αὐτήν, δὲν τῇ παρίστα τόσῳ τερπνὸν τὸν βίον; Μήπως δὲν ἐζήτησε νὰ δελεάσῃ αὐτήν δι' ὄρκων καὶ ψευδῶν ὑποσχέσεων; Μήπως τὸ παιδίον, ὅπερ ἔφερεν ἐν τοῖς σπλάγχνοις, τὸ αἶτιον τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν θλίψεων αὐτῆς, δὲν ἀπετέλει μετὰ τῶν ἀρρηκτον δεσμών;

Ἦνόει τὰ πάντα, συγκεχυμένως ἔτι· ἀλλ' ἡ Ἀμώνη διήγειρεν ἐν αὐτῇ πληθύν σκέψεων, αἵτινες ἀνεκυκλῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς, τῇ τεταραγμένῃ ἐκ τῶν πρὸ τριῶν μηνῶν βασάνων.

Ἦτο ὠραία! Ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἀγνοῇ; Ὁ Ὀλιβιέρος τοσάκις τὸ ἐπανέλαβεν αὐτῇ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῆς συναντήσεως τὸν εἴλκυσεν ὡς περ ἡδὺς καρπός, ὃν ἡ δύνατο νὰ δρέψῃ.

Ἐκτοτε παρηκολούθει τὴν Σολάνζην. Ἐπανήρχετο διηλεκτικῶς εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Ἐλάφων-Περάματος, φροντίζων πάντοτε νὰ ἀποστέλλῃ μακρὰν τὸν πατέρα διὰ διαταγῶν, ἃς ἐπίτηδες ἔπεμπεν ἐκ τοῦ πυργοῦ. Ἐγένετο δεκτός μετὰ τοῦ γοήτρου τοῦ τίτλου, τοῦ ὀνόματος, τοῦ πλοῦτος, ἐνὶ λόγῳ, τοῦ αὐθέντου, ὅστις δὲν ἰκετεύει, ἀλλ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσῃ. Καὶ ὅμως ἄνευ τῆς βίας οὐδὲν ἠθελε κατορθώσει!

Κατόπιν ἐξηφρανίσθη ὡς ταξειδιώτης, ὅστις διέρχεται καὶ δὲν ἐπανέρχεται πλέον.

Ἀλλὰ τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀφῆκεν ἔχνη ἀμφοτέρωθεν.

Πλέον ἡ ἀπαξ ὁ Ὀλιβιέρος τὰς νύκτας, καθ' ἃς ἀνεπαύετο μόνος εἰς τὸ ἐν τῷ μεγάρῳ Ταννικὶ δωματίον του, εἶδε τὸ ὥρην τοῦ θύματός του πρόσωπον, τὴν δαψιλῇ αὐτῆς κόμην, τὸ εὐσταλὲς ἀνάστημα καὶ τοὺς πλήρεις περιπαθείας ὀφθαλμούς της ἀτενίζοντας αὐτόν.

Ἦτο οἶονεὶ ὀπτασίαν καταδιώκουσα αὐτόν.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ Σολάνζη οὐδὲ στιγμὴν ἔσχεν ἡσυχίας.

Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὄνειδος ἐγράφη εἰς τὸ μέτωπόν της, ἔνθα πᾶς τις θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τὴν λέξιν: ἡτιμάσθη!

Πρὶν ἢ εἰς οὐδένα ὁμολογήσῃ τὸ παράπτωμά της, ἐφρικία ἀναλογιζομένη τὰς ἀπειλούσας αὐτὴν σκηνάς. Ἀλλ' αἱ σκληρότεραι στιγμαὶ εἶχον παρέλθει.

Ὁ Ρωμαῖος, ὃν πλέον παντὸς ἄλλου ἐφοβεῖτο, ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Ἡ Σιμώνη ἦν γυνὴ εἰς ἣν ἐξεμυστηρεύετο, ἀθλία ἴσως, ἀλλὰ παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἀνεκουφίζετο ἐκ τοῦ συνθλίβοντος αὐτὴν βάρους.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα της, εἶχεν ἤδη λάβει τὴν ἀπόφασίν της. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ὀργὴν του. Θὰ ἔφευγεν.

Ὑπελείπετο ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἣτις ἦν ἐκεῖ, θέλουσα νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἀναμφιβόλως ἐμάντευεν!

Εἰς ἔτι σταθμὸς τοῦ μαρτυρίου της!

Ἡ Κορσικανὴ εἶπεν αὐτῇ, ἄνευ περιστροφῶν:

— Συμβαίνουν τρομερὰ πράγματα. Θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Σολάνζη δὲν ἐδίστασε.

— Ποῖαν ἀλήθειαν; ἠρώτησεν.

— Διατί δὲν θέλεις τὸν Ρωμαῖον;

— Δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ.

— Ψεύματα λέγεις. Τὸν ἀγαποῦσες.

— Ἄλλοτε ἴσως.

— Καὶ τώρα;

— Δὲν ἀγαπῶ κανένα.

— Οὕτως τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου;

Ἡ καρδία τῆς ἀτυχοῦς συνεθλίβη.

— Καὶ ἂν σοῦ τὸ ἔλεγα, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευες.

— Τότε λοιπὸν διατί νὰ μὴ θελήσῃς αὐτὸν τὸν γάμον ποῦ θὰ μᾶς ἐπροξένει τόσῃν χαρὰν;

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Λέγε τὴν ἀλήθειαν. Εἶμαι μητέρα σου καὶ ὅλα εἴμπορῶ νὰ τὰ μάθω καὶ ὅλα νὰ τὰ συγχωρήσω. Ἀγαπᾷς κανένα;

— Ποῖον λοιπὸν; ἠρώτησε συσπῶσα τὰ χεῖλη ἐκ καταφρονήσεως.

— Μήπως ἔξυρῳ ἐγώ;

— Ἐδῶ δὲν βλέπομε κανένα.

Ἡ Καταλίνα ἐπληξεν τὸ μέτωπον. Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ἐσκέπτετο μόνον τὰς ἐπισκέψεις τοῦ κόμης.

— Ὅχι, εἶπεν οἶονεὶ καθ' ἐαυτὴν ὁμιλοῦσα, εἶναι ἀνοησία· καὶ ὅμως εἴμπορεῖ νὰ ᾔναι ἀλήθεια.

— Τί;

— Ὁ Ὀλιβιέρος ἦλθε πολλὰς φορὰς ἐδῶ εἰς τὸ τελευταῖόν του ταξειδί. Ἐπεριπατούσατε μαζί. Τί σοῦ ἔλεγε;

— Τί ἠθελές νὰ μοῦ εἴπῃ; Μήπως δι' αὐτὸν μόνον ὑπάρχομεν;

— Θὰ σὲ ἐκολάκευε. Θὰ σοῦ ἔλεγε πῶς εἶσαι ὠραία καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῇς ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν καλύβαν. Θὰ σοῦ ἔβανε μεγάλας ιδέαις. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶσαι τόσο κουτὴ διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃς. Εἴμεθα δούλοι των καὶ τίποτε ἄλλο. Αὐτοὶ νομίζουν πῶς δὲν ἔχουμε τὸ ἴδιον αἷμα. Ἐνα κορίτσι ὅταν ἐσὲ εἶναι διασκέδασις δι' αὐτούς.

— Βέβαια.

— Ἦσουν πάντοτε φρόνιμη, Σολάνζη μου. Σὲ ἀναθρέψαμε ὥσῃ εἴμπορούσαμε καλλίτερα. Θὰ ἐπίκραινες πολὺ τὸν πατέρα σου καὶ ἐμὲ ἂν ἔκαμνες κανὲν σφάλμα.

— Μῆτέρο μου!

— Ἐχω ἐμπιστοσύνη εἰς σέ. Δὲν θὰ σὲ βιάσωμεν, ἀλλὰ ἠθέλαμε νὰ σὲ ἰδοῦμε γυναικὰ καλοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ εἶσαι κοντά μας. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τόσῳ μεγάλη, καὶ ἡ ἔνωσις τῶν καρδιῶν ποῦ ἀγαπιῶνται τὴν κάμουν γλυκεῖαν.

Ἡ Σολάνζη ὠχρίασεν.

Οἱ τρυφεροὶ λόγοι τῆς μητρὸς της ἀντήχουν ἐν τῇ ψυχῇ της καὶ συνεκίνουν αὐτήν. Τοσοῦτον ἀνταπεκρίνοντο εἰς τοὺς διαλογισμούς της, ὥστε, παρὰ τὴν θέλησίν της, ἐκλονίσθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τῆς ὁποίας ἔστατο.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἡ Κορσικανὴ λαμβάνουσα τὰς χεῖρας αὐτῆς.

— Τίποτε. Κακοδιαθεσία· ἐπέρασε.

— Σολάνζη, ὑπέλαβεν ἡ μήτηρ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἂν ὑποφέρῃς, ἂν ᾔσαι δυστυχὴς, ἂν... ἔκαμες κανένα σφάλμα, εἰπέ το εἰς ἐμέ τώρα ποῦ εἴμεθα μόναι. Σοῦ τὸ εἶπα· μὴ μητέρα ὅλα εἴμπορεῖ νὰ τὰ συγχωρήσῃ. Λέγε. Εἶσαι πολὺ ὠχρά!

— Δός μοι ένα ποτήρι νερό.

Ἡ Καταλίνα ὑπήκουσεν· ἀλλ' ἐνῷ ἡ Σολάνζη, λιποψυχούσα ἔβρεχε τὰ χεῖλη της εἰς τὸ ποτήριον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κορσικανῆς ἐφέροντο ἀπὸ τοῦ πάσχοντος προσώπου τῆς θυγατρὸς της εἰς τὴν ὁσφὺν αὐτῆς.

Σκέψις τις τῇ ἐπῆλθε, σκληρὰ ὡς διαπυρὸς σιδήρου εἰσδύων εἰς τὰς σάρκας.

— Ἄν, ἐπιθύρισε, τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρότερον παρὰ ὅσον φαντάζεσαι.

— Τί ἐννοεῖς;

— Πῶς λέγεις ψεύματα!

— Μητέρα μου!

— Ναί, λέγεις ψεύματα. Δὲν θέλεις τὸν Ρωμαῖον, ἐπειδὴ ἐπαρδόθης εἰς ἄλλον, τὸν κόμητα...

— Ὡ!

— Καὶ εἶσαι ἔγκυος!

Ἡ Σολάνζη ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς μητρὸς της.

— Χάριν, ἐψέλλισε, μὲ τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς ἠνωμένας.

— Σήκω, εἶπεν ἀποτόμως ἡ Καταλίνα. Ἄν ὁ πατέρας σου σὲ ἔβλεπε, θὰ τὰ ἐκαταλάβαινε ὅλα, καὶ δὲν ἀποκρίνομαι διὰ τὴν ζωὴν σου!

Τὸ κτύπημα ἦν τόσῳ ἀπροσδόκητον καὶ φοβερόν, ὥστε διετέλει ὡσεὶ κεραυνό-πληκτος.

Ἐξῆσεν εἰκοσιν ἔτη εὐτυχῆς μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς της.

Οὐδὲν ἐτάρασσε τὴν εἰρήνην τῆς οἰκογενείας ἐκείνης. Ἡ Καταλίνα ἦν ὑπερήφανος διὰ τὴν χρηστότητα τοῦ συζύγου της καὶ τὴν καλλονὴν τῆς θυγατρὸς της. Ἦσαν πτωχοί, ἀλλ' οὐδενὸς ἐστεροῦντο, οὐδὲν ἐπόθουν καὶ οὐδένα ἐμίσουν.

Ἡ τύχη ἐφαίνετο εὐνοήσασα αὐτοὺς διὰ τοῦ γάμου ἐκείνου, ὅστις θὰ καθίστα εὐτυχὴ τὸ εἶδωλον αὐτῶν, τὸ τέκνον τοῦ ἔρωτός των.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, νυμφευόμενος τὴν Σολάνζην, πολλὰς μητέρας θὰ καθίστα ζηλοτύπους.

Καὶ πάντα ταῦτα κατεστρέφοντο! Τὸ ὄνειδος εἰσεχώρει εἰς τὸ ἀπλὸν καὶ ἀγροτικὸν ἐκεῖνο ἄσυλον τῆς εὐδαιμονίας.

Ἡ Καταλίνα ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ὀρθία, ἀμφιρρεπής, ἐξηγριωμένη. Αἰφνης ἀνῆγειρε τὴν θυγατέρα της καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Σοῦ εἶπα πῶς θὰ σὲ συγχωρήσω! Σὲ συγχωρῶ! Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὲ μισήσω, κόρη μου, εἶπε. Μὰ πῶς θὰ καταπραΰνωμεν τὸν πατέρα σου; Τί νὰ κάμωμε;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κομψὸς ἀνὴρ μὲ ἄνθος εἰς τὴν κομμοδόχην καὶ μεδιῶν ἐφάνη ἐρχόμενος.

Ἦτο ὁ κόμης Ὀλιβιέρους.

ΙΔ'

— Ἀφῆσέ μας μόνους, εἶπε ζωηρῶς ἡ Σολάνζη εἰς τὴν μητέρα της. Θέλω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Ὁ Ὀλιβιέρους εἰσῆλθε μετὰ τοσαύτης ἀπαθείας εἰς τὴν κατοικίαν ἐκείνην, εἰς

ἣν εἶχε φέρει τὴν ἀτιμίαν καὶ τόσας θλίψεις, ὡς εἰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν συναναστροφὴν του.

— Καλὴ μέρα, κυρὰ Φαρζεάς, εἶπε. Καλὴ μέρα, ὠραία μου κόρη.

Ἡ Καταλίνα ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὸ μῖσος, ὅπερ ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ταχύτητος φυτοῦ ἀναφυομένου ἐν ἡμέρᾳ θυέλλης.

Ἐχαιρέτισε τὸν κόμητα, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπαντήσῃ καί, προσποιουμένη ὅτι τὴν καλοῦσιν ἔξω, ἀφῆκε τὴν Σολάνζην μόνην μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ὀλιβιέρους οὐχ ἥττον ἠννόησε τὴν ταραχὴν της.

— Διάβολε! εἶπε λαμβάνων ἔδραν, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἱππαστί, τὸ βαρόμετρον τοῦ Ἐλάφου-Περάματος μοῦ φαίνεται πῶς δεικνύει βροχὴν! Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔλθῃ μὲ ἄνεμον καὶ θυέλλαν! Τί συμβαίνει;

— Τί συμβαίνει; ἐπανέλαβεν ἡ Σολάνζη εὐτόλμως.

— Ναί.

— Δύνασθε νὰ τὸ ὑποθέσετε.

— Τίποτε δὲν ἐννοῶ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐπλησίασε τὴν ἔδραν τοῦ πρὸς τὴν Σολάνζην, ἥτις ἵστατο ὀρθία πλησίον τοῦ παραθύρου, ἵνα βλέπῃ μὴ ἐπανέλθῃ ὁ πατὴρ της, καὶ ἐκαθέσθη ὡς πρότερον.

— Ἐμπρός, ὠμίλει, ὑπέλαβε χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ.

— Κύριε κόμη...

— Λέγε μόνον: κύριε. Ἄς λείψουν αἱ ἐπιμοταξίαι μεταξύ μας.

— Ὁ, τι συμβαίνει εἶναι φοβερόν.

— Μὲ τρομάζεις! Φοβερόν! Ἐξηγήσου.

— Γνωρίζετε τοὺς Τρεμόρ;

— Ἐκ φήμης. Μοὶ ὠμίλησαν περὶ αὐτῶν ὡς περὶ ἀνθρώπων βαρβάρων.

— Ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς ὁ μεγαλείτερος θέλει νὰ μείνῃ ἄγαμος.

— Εἶναι δικαίωμά του.

— Ὁ ἄλλος, ὁ νεώτερος, ὁ Ρωμαῖος...

— Ἐνας κρεμάνταλς, ὅμοιος μὲ στρατιώτην, ἂν δὲν ἀπατῶμαι... Ἀλλὰ πρὸς τί αὐτὸ τὸ προοίμιον καὶ αὐτὸς ὁ Ρωμαῖος.

— Μὲ ἠγάπα.

— Ὁ παμπόνηρος! τοῦ ἀρέσεις. Διάβολε! Λέγεις: μὲ ἠγάπα! Μοὶ φαίνεται πῶς ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ. Εἶσαι ὀλίγον χλωμή, Σολάνζη, ἀλλὰ δὲν ἔχασες κἀνὲν ἀπὸ τὰ θέληγτρά σου. Ἐξ ἐναντίας.

— Χθές, ἐξηκολούθησεν ἡ Σολάνζη, ἐδειπνήσαμεν μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου εἰς Πριερέ.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ Πριερέ;

— Ἡ οἰκία τῶν Τρεμόρ.

— Ἡ ἑπαυλὶς ἐκείνη, ἡ ἔχουσα ἀρχαῖκὸν ἐξωτερικόν, ἡ ὁποία εἶναι πλησίον τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Σεβάν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς παρόδου;

— Αὐτή.

— Ἐδειπνήσατε λοιπὸν εἰς τοὺς Τρεμόρ;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Λέγε μόνον κύριε, διὰ συντομίαν καὶ φθάσε εἰς τὸ συμπέρασμα.

— Φθάνω. Εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐσηκώθη καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου μὲ ἐζήτησεν εἰς γάμον.

— Διάβολε δὲν εἶναι μαρὸς, αὐτὸς ὁ Ρωμαῖος! Θὰ ἦτο κρῖμα νὰ κλεισθῇ εἰς μαργαρίτης ὡς σὺ εἰς ἀθλίαν καλύβην ὡς τὸ Πριερέ. Λέγουν ὅμως ὅτι εἶναι ἀρκετὰ εὐποροὶ αὐτοὶ οἱ χωρικοί. Ὁ Φαρζεάς, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὸ συμφέρον του, θὰ ἀπεκρίθῃ ὅτι τοῦ περιποιῶν τιμὴν οἱ Τρεμόρ.

— Ὁ πατὴρ μου ἀπήντησεν ὅτι δέχεται.

— Καὶ ἡ μήτηρ σου;

— Ἦτο ὅλη χαρά.

— Ἀ! ἀλλὰ δὲν μοὶ φαίνεται ἄσχημον. Θὰ γείνης ἡ καλλιτέρα καὶ πλουσιωτέρα κυρία τοῦ χωρίου, Σολάνζη, καὶ σύζυγος ὠραίου ἀνδρός. Θὰ ἦμην ἄδικος ἂν δὲν τὸ ὁμολόγουν. Ὁ φθόνος δὲν μὲ ἀποτυφλώνει, ὥστε νὰ μὴ βλέπω τὰ προσόντα τοῦ πλησίον μου. Δυνατὸν νὰ ἦμαι ζηλότυπος, ἀλλ' εἰμαι δίκαιος. Λοιπὸν νυμφεύεσαι.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνη ἀποφασιστικῶς.

— Δὲν βλέπω τί τὸ ἀτοπον. Σὲ εὐρίσκω λυστικήν. Σὲ ἀγαπῶ ἐμμανῶς· ἦλθα μάλιστα νὰ σοὶ τὸ εἶπω πάλιν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους νυμφεύομαι καὶ ἐγώ!

— Ἐγὼ δὲν θέλω!

— Διατί; Μήπως δὲν σοὶ ἀρέσει ὁ γαμβρός;

— Ναί.

— Τοῦτο σημαίνει πῶς δὲν ἐννοεῖς νὰ περιορισθῇς εἰς μίαν τρύπαν, ὡς αὐτὸ τὸ Σεβάν. Τὸ ἐννοῶ. Ὁνειρεύεσαι μᾶλλον ἐκτεταμένους ὀρίζοντας; Ἀνέγνωσες μυθιστορήματα καὶ ἀγαπᾷς τὰς ἐρωτικὰς περιπέτειας!

— Ἀπατᾷσε.

Καὶ κατέστη σοβαρωτέρα.

— Θὰ ἦμην εὐχαριστημένη νὰ νυμφευθῶ τὸν Ρωμαῖον, εἶπεν. Εἶναι τίμιος, ὑπερήφανος καὶ γλυκὺς. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ μικρὰ. Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦν.

— Ἔστω. Εἶναι πρότυπον, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς ἀρετῆς! Διατί λοιπὸν δὲν τὸν θέλεις;

— Διότι δὲν δύναμαι πλέον.

— Σὲ ἀγαπᾷ. Τῷ ἀρέσεις καὶ σοὶ ἀρέσει. Ἡ οἰκογένειά σου εἶναι γεμάτη χαρὰ. Διατί ἔχεις αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπίαν;

— Θὰ σὰς τὸ εἶπω. Ἄν νυμφευθῶ τὸν Ρωμαῖον, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷ ὡς τρελλός, θὰ ἦναι μεγάλη ἀτιμία ἐκ μέρους μου.

— Ἀτιμία! ὦ! εἶναι βαρεῖα ἡ λέξις!

— Νὰ ἔχετε ἄρᾳ γε τόσῳ ὀλίγην μνήμην καὶ νὰ ἐλησμονήσατε τί συνέβη;

— Ἀθῶον κορίτσι! Καὶ κατὰ τί ἐμποδίζει τοῦτο;

— Πρέπει νὰ καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης του, νὰ τὸν ἐξαπατήσω καὶ ἀντὶ νὰ τῷ δώσω;...

— Ἀφες νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Εἶσαι ἐξηγμένη, τὸ βλέπω. Ἀντὶ νὰ τῷ δώσης ψυχὴν ἀγνὴν καὶ καρδίαν, εἰς μόνον αὐτὸν ἀνήκουσαν, θὰ τῷ δώσης ψυχὴν βεβηλω-

θεῖσαν καὶ καρδίαν διαφθαρεῖσαν ὑπὸ ἐνὸς διαφθορέως. Εἶναι τοῦτο τόσον βαρὺ ἄρα γε;

— Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον. Τί θὰ ἐλέγατε διὰ τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ, ἂν τὴν νύκτα τῶν γάμων σας, ἀντὶ τῆς ἀγνῆς ψυχῆς, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖτε μὲ τόσῃ εὐφρονείᾳ, ἔφερον εἰς σᾶς, τὸν κύριον κόμητα Τανναί, τὸν σύζυγόν της, καρδίαν διεφθαρμένην καὶ... παιδίον ἄλλου;

— Παιδίον ἄλλου! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀνασκιρτήσας.

— Θὰ τὴν ἀπεβάλλετε βεβαίως ἐπονειδίστως.

— Ἐ!

— Ἐγώ, ἂν εἶχα τὸ θάρρος, τὴν ἀνανδρίαν νὰ γείνω σύζυγός του, εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ἐφέρατε μὲ ἔγκλημα, ὁ Ρωμαῖος δὲν θὰ μὲ ἀπέβαλλε, ἀλλὰ θὰ μὲ ἐφόνευε! Καὶ θὰ εἶχε δίκαιον!

— Ἀλλὰ ὁμιλεῖ σπουδαίως. Αὐτὸ τὸ ὅποσον λέγετε εἶν' ἀστείότης· δὲν ἔχει οὕτως; Τί λέγετε;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Εἶν' ἀληθές. Σᾶς τὸ ἐπαναλέγω.

Ἀφοῦ ἐκάματε τὴν ἀτιμίαν, ἐφύγατε χωρὶς νὰ συλλογισθῆτε τί θ' ἀπογείνω. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ἡμέραν δὲν ἔχω ἡσυχίαν. Ἐβλεπα τὴν συμφορὰν μου καὶ τοῦ Ρωμαίου, ὁ ὁποῖος ἦτο σχεδὸν μνηστὴρ μου. Δὲν εἶπα τίποτε καὶ μόνον ὅταν ὁ Ρωμαῖος μὲ ἠνάγκασε, ὁμίλησα. Ἡ μήτηρ μου ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου ἐνόησε τὴν ἀλήθειαν. Σήμερον διὰ νὰ σωθῶ ἠθέλησα νὰ πνιγῶ.

— Νὰ πνιγῆς, Σολάνζη; εἶπε μνηχανικῶς ὁ κόμης.

— Ναί. Δὲν ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον σωτηρίας; Ἀλλὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος ν' ἀποθάνω.

— Εὐλογῶ τὸν Θεόν! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος, συνερχόμενος ἐκ τῆς ταραχῆς, εἰς ἣν ἐνέβαλεν αὐτὸν ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀποκάλυψις. Λοιπὸν τὰ πράγματα ἔχουσιν ὡς μοὶ εἶπες;

— Ἀλλοίμονον!

— Δὲν θὰ νυμφευθῆς αὐτὸν τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ;

Ἡ καρδία τῆς ταλαιπώρου κόρης ἐφρικίασεν, ἀλλ' ἐκείνη ἀπήντησε δι' ἡλωισμένης φωνῆς:

— Ὅχι.

— Χαίρω πολὺ, διότι κατὰ βάθος σὲ λατρεύω καὶ ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἦτο φόνος! Τοιαύτη καλλονὴ νὰ παραδοθῇ εἰς ἓνα ἀγροῖκον! θὰ ἦτο ἔγκλημα ἀσυγχώρητον. Λοιπὸν, ἐν μόνον μέσον σοὶ μένει.

— Ποῖον;

— Νὰ φύγῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν βάλλον τὸ Ἐλάφων-Πέραμα.

— Τὸ θέλω, ἀλλὰ πῶς;

Φωναὶ ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ προχώματος τῆς λίμνης.

Ἡ Σολάνζη εἶδε δύο περιπατητάς, φίλους τοῦ κόμητος, ἀποθαυμαζόντας τὴν θεὰν τοῦ μέρους ἐκείνου ἐν συνοδίᾳ τῆς Καταλίνας.

— Ἀς σπεύσωμεν, εἶπεν αὕτη.

— Ἀκουσον καὶ πρόσεξον. Αὐρίον, νυμφεύομαι. Μὴ νομίσης ὅτι διὰ τοῦ γάμου τούτου δεσμεύω διὰ παντὸς τὴν ἐλευθερίαν μου! Θὰ εἶσαι πολὺ ἀνόητος ἂν τὸ πιστεύσῃς. Θὰ εἶναι πλῆθος εἰς τὸν πύργον. Εἰς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο θὰ διέλθῃς ἀπαράτρητος. Θὰ φύγῃς εἰς Παρισίους. Θὰ σὲ διευθύνω εἰς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ φροντίσῃ περὶ σοῦ· ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν. Μὴ εἴπῃς τίποτε εἰς κανένα. Γράψε μόνον δύο γραμμὰς εἰς τὴν μητέρα σου καὶ εἰπέ της ὅτι δὲν θέλεις νὰ ταφῇς ζῶσα εἰς Ἐλάφων-Πέραμα καὶ ὅτι φεύγεις διὰ Παρισίους, ὅπου προστατὰι σοὶ ὑπόσχονται καλὴν θέσιν. Εἰπέ της νὰ μὴ ἀνησυχῇ περὶ τῆς τύχης σου. Ἀμαξὰ θὰ σὲ περιμένῃ, τὰς ἐννέα ὥρας, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου, ὑπὸ τὰς μεγάλας καστανέας. Μὴ φοβῆσαι· οὐδὲν θὰ σοὶ λείψῃ.

Ἐλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ δεκαπεντάδα λουδοβικεῖων τεινῶν αὐτὰ τῇ Σολάνζη.

— Ἄν ἔχῃς χρῆν νὰ πληρώσῃς προτοῦ φύγῃς, λάβε αὐτά. Μὴ πάρῃς τίποτε. Θὰ εὖρῃς εἰς Παρισίους ὅ,τι σοὶ χρειάζεται. Ἐννόησες;

— Ναί.

— Αὐρίον εἰς τὰς ἐννέα. Οὐδὲ λέξις εἰς κανένα!

— Καλὰ.

— Εἰς τὴν ἀμαξάν θὰ εὖρῃς ἐπάνω-φόριον διὰ νὰ καλυφθῇς καὶ πῖλον.

— Καλὰ.

— Θέλω νὰ ἦσαι εὐτυχής. Σολάνζη, ἀλλὰ θὰ μὲ ἀγαπᾷς τοῦλάχιστον;

Ἡ Σολάνζη ἐσιώπη.

Παρετήρει τὸν κόμητα διὰ τῶν μεγάλων ἐκπεπληγμένων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, διστάζουσα νὰ λάβῃ ἐκ τῆς χειρὸς του τὸ χρυσίον. Ἀλλ' ἐσκέφθη τὴν Ἀμώνην καὶ τὸ ἔλαβεν.

Ὁ Ὀλιβιέρος κατ' ἀρχὰς ἐστενοχωρήθη μᾶλλον ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῇ ἐκ τῆς τοιαύτης περιπλοκῆς.

Ἀλλ' ἡ Σολάνζη ἦτο τοσοῦτον ὠραία ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς, ὥστε ἀνύψωσε τοὺς ὦμους.

— Ἀξίζει τὸν κόπον, ἐσκέφθη ὁ Ὀλιβιέρος.

Καὶ ὑψηλοφώνως·

— Ἀπάντησον λοιπὸν!

Ἐξέλαβεν ὡς συγκατάθεσιν τὴν ἀσθενῆ ἀπάντησιν, ἥτις διέφυγε τῶν χειλέων τῆς Σολάνζης, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑποκόμης δὲ Ρεϊλὺ καὶ ὁ βαρὼνος δὲ Ταλλεβάνδ εἰσῆρχοντο συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς Καταλίνας.

Εἶπεν ἴσως ναί, ἀλλὰ διὰ τῶν χειλέων μόνον.

Ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της ἠσθάνετο βδελυγμὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις χάριν στιγμιαίας θηριώδους ἡδονῆς κατέστρεψεν ὁλόκληρον βίον τιμῆς καὶ εὐδαιμονίας.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινα ἡ Νισσέττα ἐπεθύμησε νὰ εἶναι ἐλευθέρᾳ· ἐνφύκασε μικρὸν δωμάτιον, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν συνήντησαν αὐτὴν πλέον μόνον ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἐάν τις ἤρουν καλῶς, θὰ εὕρισκεν ἐν τινι καφφενείῳ τῆς Λατινικῆς Συνοικίας σπουδαστὴν, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τῆς Νισσέττας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην· ἀλλ' αὕτη ἐλθισμὸν τὸ παρελθὸν ἢ τοῦλάχιστον ἔκαμνεν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ νὰ το λησμονήσῃ, ἀφότου ἠγάπησε τὸν Γουσταῦν, καὶ ἀληθῶς δὲν ἦτο τὸ σφάλμα τῆς ἀτυχοῦς κόρης, ἐὰν ὁ Δωμὼν δὲν εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν συναντήσῃ ταχύτερον.

— Ἄλλως τε δέ, οὐδέποτε ἐζήτησε παρ' αὐτῆς λογαριασμὸν δι' ὅσα εἶχε πράξῃ, διότι τὸ παρελθὸν δὲν ἀφεώρα αὐτόν, οὔτε δι' ὅσα ἐπραττεν, ἐπειδὴ ἦτο βέλαιος περὶ τοῦ παρόντος.

Ἐξ ἄλλου δὲν ἐνησχολεῖτο μᾶλλον ἐκείνης περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐν τούτοις, ὅτε συνέβαινε νὰ σκέπτηται περὶ ἐνδεχομένων, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Δὲν θὰ ἐγκαταλίπω τὴν Νισσέτταν, ἐκτὸς ἐὰν νυμφευθῶ· ἐὰν δὲ νυμφευθῶ, θὰ τὴ δημιουργήσω θέσιν, δυναμένην νὰ τὴν καταστήσῃ διὰ παντὸς ἀνεξάρτητον.

Ἡγαπῶντο λοιπὸν ἀμφοτέρω ἀνευ θλίψεως, ἀνευ ἀνησυχῶν, ἀνευ φόβου, μετὰ νεότητος, ἐμπιστοσύνης, φαιδρότητος.

Ἐνυπῆρχε σεβασμὸς καὶ εὐγνωμοσύνη ἐν τῇ στοργῇ τῆς Νισσέττας πρὸς τὸν Γουσταῦν· ἐνυπῆρχεν ἡδεῖα τις προστασία καὶ δικαία κενοδοξία ἐν τῇ αἰσθηματι, ὅπερ ὁ Δωμὼν ἔτρεφε πρὸς τὴν ἐρωμένην του. Ἐκείνη ἐσυλλογίζετο ὅτι ἦτο λίαν εὐτυχής, συναντήσασα τόσον εὐγενῆ χαρακτῆρα· οὗτος δὲ ὅτι ἦτο εὐτυχής, διαθέσας οὕτω καλῶς τὴν καρδίαν του.

Ὁ Γουσταῦς θὰ ἐπεθύμει, ὅπως ὁ Ἐδμόνδος ἀνέυρῃ νεάνιδά τινα ὡς τὴν Νισσέτταν, καὶ ὁ Ἐδμόνδος θὰ τὸ ἐπεθύμει ὡσαύτως· ἀλλὰ δυσκόλως εὕρισκε τις, ἀμέσως τοῦλάχιστον, δύο φύσεις ἐπίσης εἰλικρινεῖς, ὡς ἡ τῆς ἡμετέρας ραπτρίας, πρὸ πάντων ἐν τῇ αὐτῇ σφαίρᾳ.

Ἴδου διατί ἐν οὕτῳ μετρίῳ οἰκήματι ἡ ἐρωμένη τοῦ Δωμὼν ἐδέχετο τὸν φίλον του.

Ἡ Νισσέττα ἐφόρει τὴν ἡμέραν ἐκείνην βραχὺ ἔνδυμα ἐκ κυανῆς μουσελίνης, λεπτῆς καὶ διαφανοῦς ὡς πτερόν χρυσαλλίδος.

Τὸ ἐπανωκόρμιον ἦτο κατὰ τὸν συρμὸν τῶν ἐσθῆτων Λουδοβικού ΙΕ', καὶ αἱ χεῖριδες ἐφθάνον μέχρι τῶν ἀγκῶνων, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὴν λαμπρὰν λευκὴν